
КНИГА III.

СЪДЪРЖАНІЕ. Слѣдованіе на расказа на Телѣмахъ. Преемникътъ на Бакхориса пуца сичкитъ запрѣны Финикійцы. Телѣмахъ былъ заведенъ заедно съ тѣхъ на кораба на Нарбала, който бѣ началникъ на финикійската флота. По пътя Нарбалъ му описва силата на Финикійянитъ, и жалното робство въ което были докараны отъ подозрителнаго и жестокаго Пигмаліона. Телѣмахъ, задържанъ нѣколко време въ Тиръ, наблюдава богатството и благоденствието на този голѣмъ градъ. Нарбалъ му разказва чрезъ кои средства този градъ е достигналъ до туй си цвѣтуще положеніе. Между туй въ часа когато Телѣмахъ щѣше да са качи на кораба да иде за островъ Къпръ, Пигмаліонъ открыва че той е чужденецъ, и иска да го олуви, но Астарбея, любовницата на тирана, спасява го, за да затрие на негово мѣсто единъ младъ чловѣкъ на когото презрѣніето бѣ я разгнѣвило. Телѣмахъ трѣгва найподиръ на единъ Къпрскій корабъ за да са върне въ Итака прѣзъ островъ Къпръ.

Каліпса слушаше съ удивленіе думы толкози умны. Наймного я въсхитяваше да гледа че Телѣмахъ разказваше простодушно погрѣшкитъ си които бѣ сторилъ по стремителността си и безъ да покаже послушаніе къмъ мъдраго Ментора. Тя намѣрваше една благородность и едно чудно величіе въ този младъ момѣкъ който самъ са обвиняваше, и който са виждаше че са е толкози добръ ползовалъ отъ своитъ неблагоуразумія за да стане уменъ, предусмотрителенъ, и умѣренъ. «Продължавайте рече тя, мой любезный Телѣмахе; любопытствувамъ да са научъ какъ излѣзохте изъ Египетъ, и дѣ намѣрихте пакъ мъдраго Ментора, изгубваніето на когото вый имаште толкози причини за да осѣтите.»

Телѣмахъ пое тѣй прикаската си:

„Египтянитъ, найдобродѣтелнитъ и найвѣрнитъ на царя, като бѣхъ и найслабы, и като гледахъ царя убить, принудихъ са да устѣпихъ на другитъ. Постави са другій царъ на име Термутисъ. Финикійцитъ, заедно съ войскитъ на островъ Къпръ, са оттеглихъ слѣдъ като направихъ съюзъ съ новия царъ. Послѣдніитъ